

“สบาย”

ปกติคนตรีไทยสากลในสมัยหลัง ๆ มักจะสะท้อนสภาพของสังคมบางอย่างถูกบังคิดบ้าง และมีการ “เกิดขึ้น” คือมีการแต่งเพลงออกมาร้อง “ตั้งอยู่” คือมีการโปรโมตร้องเปิดฟัง อัดกันอยู่เป็นช่วง ๆ และ “ดับไป” ในที่สุด เพราะคนจะซา ๆ ไปเอง เลิกฟัง เลิกเปิด เลิกร้อง ฯลฯ

ยกเว้นบางเพลง ที่มีความนิยมต่อเนื่องไปได้นับสิบ ๆ ปี หรือในบางกรณีนับร้อยปี ซึ่งจะขึ้นอยู่กับคุณภาพของเพลง และคุณภาพของผู้ฟังเพลงเป็นสำคัญ มีเพลงเก่า ๆ อยู่สามเพลง ซึ่งตอนนั้นคงดับไปแล้ว แต่เชื่อว่าหลาย ๆ คนคงจะจำได้ เพลงเหล่านี้สะท้อนภาพข้าราชการบางส่วนที่ถูกประชาชนตราหน้าว่า เข้าขาม เย็นขาม ได้ดีมาก เหมาะสำหรับช่วงวัยในการปฏิบัติตนในการทำราชการได้ดี ?

เพลงแรกขณะที่เป็นเด็กเริ่มต้นทำราชการ อาชีพที่สบายเป็น ซี 2-3 เพลงที่เหมาะสมจะหัดร้องในห้องน้ำตอนเช้า ๆ น่าจะเป็นเพลงของวงเด็ก เอ็กซ์วายเซค. ที่ว่า “สบายดีหรือเปล่า...” ปลอบใจตัวเองไปนั่นแหละ เพราะตอนเป็นเด็กนั้นไหนเงินเดือนจะน้อย ไหนจะค่ารถ ค่าเช่าบ้าน เข้าเย็บขึ้นรถเมล์ แทบถูกเหยียบตาย มาถึงที่ทำงาน อ้าว โคนซิดเส้นแดงเสียอีก สวัสดิการก็ไม่ค่อยจะมี เบิกที่ก็เข้าเป็นเดือน ๆ

พอทำราชการไม่ได้สักพัก ซักเป็นมวยขึ้น เป็นข้าราชการซี 5-6 ระดับชั้นแรก ก็ต้องหันไปชอบร้องเพลงพ็อปปี้รีด สบาย-สบาย ที่ว่า “เพราะฉันเป็นคนไม่สนใจใคร ก็คงเลิกกันไป แต่ก็ยังสบาย สบาย-สบาย...” ครบทำราชการมันสบายตลอดชีวิตนี้ ถึงเวลานี้อาจต้องเห็นแก่ตัวมากขึ้น ไม่ต้องสนใจใคร อะไรที่ได้ประโยชน์เอา ไม่ได้ต้องไว้วางใจ ชัดมันเต็มที รักษาเนื้อ รักษาตัวให้ดี ต้องลั่นกระดากทราย น้ำลายเชลเด็กไม่ต้องสนใจใคร

พอเริ่มแก่ตัวลง เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ซี 9-10-11 แล้ว ก็ต้องเริ่มสุขุมคัมภีรภาพขึ้น เพราะฝ่าฟันและฟันฝ่ามาเยอะแยะ อีกไม่นานก็จะเกษียณ จึงต้องหันมาชอบร้องเพลงของนักร้องมีอายุหน่อย ซึ่งเพลงที่เหมาะสมที่จะร้องในระยะนี้ ก็คงจะไม่มี อันไหนกินเพลงของพ่อเอ็ด คาราบาว ที่ว่า “สบายกว่ากันเยอะเลย อยู่เฉย ๆ ดีกว่า...สบายกว่ากันเยอะเลย อยู่เฉย ๆ ดีกว่า...” ไม่ต้องมีความผิด

ถ้ารักจะทำราชการ ก็ควรจะเป็นผู้ที่มีคนตรีในหัวใจ คนไทยเป็นคนที่มีชีวิตอยู่อย่างสบาย ๆ ซึ่ง

คณะวิศวกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหาร-ลาดกระบัง

สะท้อนในบทเพลงทั้งสาม ผู้เขียนเห็นว่าเหมาะที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะยึดใช้ร้องเป็นอุทาหรณ์หรือเป็นสรณะแล้วแต่กรณี ซึ่งถ้าจะร้องเป็นอุทาหรณ์ ก็มักจะไม่ได้เกษียณในราชการ แต่ถ้าจะร้องเป็นสรณะแล้ว ก็มักจะไม่มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปในอาชีพราชการ จนอาจถึงขั้นสูงสุดได้ ถ้าร้อง ๆ ไปแล้วมันฟังเองไม่พระเมื่อไร ก็ต้องเปลี่ยนเพลงร้องใหม่มันจะได้ไม่ผิด

ถ้าข้าราชการทั้งหมด เข้าขาม เย็นขาม ระบบราชการซึ่งเป็นเหมือนโครงร่างของประเทศก็คงจะไม่สามารถนำไปประเทศเจริญก้าวหน้ามาถึงจุดนี้ แต่ถ้าข้าราชการทั้งหมดขยันขันแข็งมีคุณภาพสูงประเทศของเราก็คงจะเจริญก้าวหน้าไปกว่านี้มาก

แต่ก็ยังเป็นที่น่ายินดีว่า เรายังพอจะมีข้าราชการที่มีฝีมือที่ยังมุ่งมั่นร้องเพลงอิมพอสซิเบิล คริมได้ต่อเนื่องอยู่ เช่น ท่านอธิบดี ทวี สุทธิรักษ์ ท่านอธิบดี ปลดประสะ สวัสดิ์ คุณหมอบระเวศ วัชชี และข้าราชการนิรนามอื่น ๆ อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนขอคารวะด้วยความจริงใจ

และราชการก็ต้องเสียคนฝีมือดีอีกจำนวนหนึ่งไปก่อนเวลาอันสมควร เพราะท่านเหล่านั้นทนร้องเพลง “กูจะสู้แม้รู้ว่าพวกกูน้อย สู้ไม่ถอย แม้รู้ว่าชีพดับสลาย” อยู่ไม่ไหว ซึ่งคุณภาพของกระบี่มือหนึ่งเหล่านี้ก็ไปปลั่งแสงอยู่ในภาคเอกชน เช่น คุณอำนวย วีรวรรณ คุณนุกูล ประจวบเหมาะ หรือคุณไกรสิทธิ์ จาติกวณิช เป็นต้น

ในการที่จะ “ร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง” นั้นมันขึ้นอยู่กับฝีมือในการให้จังหวะเสียงและลีลาของผู้ขับร้องประการหนึ่ง และคุณภาพของหมู่ผู้ฟังอีกประการหนึ่ง จึงจะไม่เป็นการบรรเลงเครื่องสายเสียเปล่า

เรื่องนี้มีมันก็จะเจ็นนานาสังวาส เอียนานาจิตตัง แหละศรีบริ

พีรศักดิ์ วรสุนทรโรสด